

2026/06/07 – Α' Ματθαίου

«ο φιλών πατέρα ή μητέρα υπέρ εμέ»

Τι σημαίνει, αλήθεια, αγιότητα σήμερα; Για την Εκκλησία; Τη ζωή μας;

Η αγιότητα. Μια ποικιλία χαρισμάτων. Εκδηλώσεων. Και δεν είναι μονολιθική.

Πολλές οι μορφές της.

Η αγιότητα δεν είναι κατόρθωμα δικό μας.

Δεν είναι αποτέλεσμα των ηθικών και άλλων προσπαθειών μας.

Δεν είναι υπόθεση αρετής.

Είναι υπόθεση χαρισμάτων του Αγίου Πνεύματος.

Δίνεται από τον Θεό στους ανθρώπους. Δεν την κατορθώνει ο άνθρωπος με την αξία του.

Και ο Θεός, προσφέρει δια του Αγίου Πνεύματος την αγιότητα σε πολλές μορφές. Παρατηρούμε πως υπάρχουν στη χορεία των αγίων προφήτες. Απόστολοι. Ιεράρχες. Μάρτυρες. Ανάργυροι. Όσιοι. Δίκαιοι. Ιερομάρτυρες. Νεομάρτυρες.

Το χάρισμα παρέχεται με τη μοναδική στόχευση. Την οικοδομή του ποιμνίου της Εκκλησίας.

Της αγιότητας σκοπός δεν είναι να σωθεί ένας πιστός. Μα, να οικοδομηθεί η Εκκλησία. Και οικοδομείται. Με ποικιλία χαρισμάτων, ο καθένας προσφέρει κάτι διαφορετικό. Μετέχει έτσι στην αγιότητα του Θεού. Γίνεται άγιος. Αγαπά σωστά τον Θεόν.

Γίνεται συνήθως λόγος για αγίους ασκητές. Δεν σημαίνει τούτο, ότι μπορούμε να υποτιμούμε την αγιότητα όλων των άλλων τάξεων των αγίων. Όλες οι μορφές είναι εξίσου σπουδαίες. Κατ' επέκταση, δεν επιτρέπεται υπερτίμηση η υποτίμησή τους.

Οι άγιοι λοιπόν τίθενται μπροστά μας ως υπόδειγμα. Ταυτόχρονα όμως, και ως μεσίτες προς τη Χάρη του Θεού.

Υπάρχουν επομένως επώνυμοι άγιοι. Υπάρχουν όμως και ανώνυμοι. Δεν έχει σημασία αν εμείς τους ξέρουμε ή όχι.

Στην Αγία Γραφή γίνεται αναφορά σε νέφος μαρτύρων και αγίων. Και είναι αναρίθμητοι.

Προκύπτει εδώ ένα θέμα. Υπάρχει πιθανότητα, πολλοί από αυτούς που εμείς περιφρονούμε, να είναι άγιοι. Ίσως μάλιστα να τους καταδικάζουμε κιόλας. Και να τους κατακρίνουμε.

Η αγιότητα επιδιώκει την ανωνυμία. Όχι την προβολή. Ούτε την φήμη.

Κι αν κάποτε κυκλοφορήσει μια φήμη, ο άγιος προσπαθεί να την αποτρέψει. Υπήρξαν μάλιστα και κάποιοι που επιδίωξαν τη δυσφημία. Γνώριζαν την προσωπική τους αδυναμία και προσπαθούσαν να δείξουν ότι δεν ήταν άγιοι. Η αυτοπροβολή κινείται αντίθετα στον αγώνα για την αγιότητα.

Καλούμαστε λοιπόν να αντιμετωπίζουμε όλους ως δυνάμει αγίους.

Γνωρίζουμε ότι και ο πιο αμαρτωλός, μετανιώντας, συγχωρείται. Και πιθανόν, να γίνει και άγιος. Δεν χρειάζεται δηλαδή η δική μας συγκατάθεση.

Δεν ξέρουμε κατά πόσον ο άνθρωπος δίπλα μας, ο αμαρτωλός, δεν φλέγεται από αγάπη προς τον Θεό. Δεν παρακινείται από πόθο για την αγιωσύνη.

Τούτης της πραγματικότητας η αποδοχή, θα μας δώσει ένα συναίσθημα ταπεινοφροσύνης. Και αγάπης προς όλους τους ανθρώπους. Κάτι που είναι πολύ βοηθητικό στον δικό μας αγώνα.

Είναι και κάτι άλλο. Οι άγιοι δεν αγιάζουν ως άτομα. Αγιάζουν ως μέλη της Εκκλησίας. Στενά συνδεδεμένοι πάντα με «τον της πίστεως αρχηγόν και τελειωτήν Ιησούν».

Οι άγιοι μας, μετά από αυτά, δεν αγιάστηκαν. Δεν έγιναν δηλαδή τέλειοι, χωρίς εμάς.

Η σημασία τούτου; Μια! Εμάς περιμένουν με τα φωτοστέφανά τους.

Μια ανοιχτή κλήση. Ζωής κλήση. Και σημασίας.

+ ο π. Γ.